

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI - SECȚIA A V-A CIVILĂ

Dosar nr. 17628/3/2011 (Număr în format vechi 979/2014)

DECIZIA CIVILĂ NR. 501/A

Ședința publică de la 18 Iunie 2014

Completul compus din:

PREȘEDINTE MĂDĂLINA HOLBAN

Judecător DANA ARJOCA

Grefier MIRELA – ADINA PARASCHIV

Pe rol se află judecarea cererii de apel formulată de apelanta – pârâtă **...PRIN LICHIDATOR JUDICIAR ...** împotriva sentinței civile nr.742/20.02.2014, pronunțată de Tribunalul București, Secția a VI-a Civilă, în dosarul nr.17628/3/2011, în contradictoriu cu intimata – reclamantă **AUTORITATEA PENTRU ADMINISTRAREA ACTIVELOR STATULUI.**

La apelul nominal făcut în ședință publică a răspuns intimata – reclamantă **AUTORITATEA PENTRU ADMINISTRAREA ACTIVELOR STATULUI** reprezentată de consilier juridic ..., cu delegație de reprezentare la fila 21 din dosar, lipsind apelanta – pârâtă **...PRIN LICHIDATOR JUDICIAR ...**

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează că intimata reclamantă a depus întâmpinare în 2 exemplare, după care

Nemaifiind alte cereri de formulat sau probe de administrat, *Curtea* acordă cuvântul părții prezente pe excepția inadmisibilității căii de atac, invocată prin întâmpinare și pe cererea de apel.

Reprezentantul intimatei reclamante susține că, raportat la dispozițiile Regulamentului Comisiei Europene nr. 44/2001, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 156/2012 anexa 4, calea de atac ce poate fi formulată împotriva unei hotărâri de recunoaștere a unei sentințe arbitrale este contestația în anulare sau revizuirea. Precizează că a depus în acest sens 2 hotărâri ale ICCJ prin care s-a constatat acest lucru.

Apreciază aplicabile dispozițiile acestui regulament, România și Franța fiind membre ale Uniunii Europene.

Solicită respingerea apelului, ca neîntemeiat și nefondat, apreciind că motivele de nelegalitate invocate de apelantă, referitoare la aplicabilitatea art. 174 din Legea 105/1992 și ale art. 1476 din Codul de Procedură francez nu sunt aplicabile speței, astfel cum a reținut și prima instanță.

Pe art. 174, consideră că, având în vedere că temeiul de drept al cererii sale l-a constituit Convenția Internațională de la New York, ar fi aplicabile art. 10, acesta având prioritate față de dispozițiile Legii interne nr. 105/1992.

Față de celelalte aspecte invocate în apel, arata ca a fost depus certificatul emis de Tribunalul din Paris care confirmă că hotărârea arbitrală este executorie, contrar celor susținute de apelantă.

Curtea constată dezbaterile închise și reține cauza spre soluționare.

C U R T E A,

Deliberand asupra apelului :

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București - Secția a VI-a Civilă la data de 09.03.2011, reclamanta AUTORITATEA PENTRU VALORIFICAREA ACTIVELOR STATULUI a chemat în judecată pe pârâta ...(în lichidare) prin lichidator judiciar ... solicitând recunoașterea în România în vederea punerii în executare silită a hotărârii arbitrale pronunțate la data de 31.03.2008 în dosarul nr.13493/DK/RCH/JHN de Tribunalul Arbitral constituit pe lângă Camera Internațională de Comerț, Curtea Internațională de Arbitraj de la Paris , încuviințarea executării silite în România a hotărârii arbitrale menționate, cu cheltuieli de judecată.

Prin sentința civilă nr. 742/20.02.2014 Tribunalul a admis cererea formulată de reclamanta AUTORITATEA PENTRU ADMINISTRAREA ACTIVELOR STATULUI, în contradictoriu cu pârâta ...- prin lichidator judiciar ..., a dispus recunoașterea hotărârii arbitrale pronunțate la 31.03.2008 în dosarul 13493/DK/RCH/JHN de Tribunalul Arbitral constituit pe lângă Camera Internațională de Comerț – Curtea de Arbitraj ICC Paris și încuviințarea executării silite a hotărârii în România, obligând pârâta la plata către reclamantă a sumei de 21.841 lei cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța aceasta hotărâre instanța de fond a reținut că potrivit precizării din data de 14.11.2013 cererea se întemeiază pe

Convenția Organizației Națiunilor Unite pentru recunoașterea și executarea sentințelor arbitrale străine de la New York din 10.06.1958, la care România a aderat prin Decretul nr.186/1961.

În aplicarea art. 1 și 4 din Convenție reclamanta a depus la dosar contractul de vânzare cumpărare acțiuni în copie și copie certificată pentru conformitate cu originalul care cuprinde convenția arbitrală.

Totodată, reclamanta a depus la dosar traducerea legalizată a hotărârii arbitrale invocate, opinia separată, copie certificată pentru conformitate cu originalul. S-a depus la dosar și certificatul emis de Curtea Internațională de Arbitraj care atestă caracterul definitiv al sentinței arbitrale și împrejurarea că Regulile nu prevăd nicio cale de atac împotriva hotărârii.

A mai reținut că, potrivit dispozițiilor art. 5 din Convenția de la New York Recunoașterea și executarea sentinței nu vor fi refuzate, la cererea părții contra căreia ea este invocată, decât dacă aceasta face dovada în fața autorității competente a țării unde recunoașterea și executarea sunt cerute:

a) ca părțile la convenția amintită în articolul II, erau, în virtutea legii aplicabile lor, lovite de o incapacitate, sau ca convenția menționată nu este valabilă în virtutea legii căreia părțile au subordonat-o, sau în lipsa unor indicații în acest sens, în virtutea legii țării în care sentința a fost dată; sau

b) ca partea împotriva căreia este invocată sentința nu a fost informată în mod convenit despre desemnarea arbitrilor sau despre procedura de arbitraj, sau ca i-a fost imposibil, pentru un alt motiv, să-și pună în valoare mijloacele sale de apărare; sau

c) ca sentința se refera la un diferend nementionat în compromis, sau care nu intra în prevederile clauzei compromisorii, sau ca ele conțin hotărâri care depășesc prevederile compromisului, sau ale clauzei compromisorii; totuși, dacă dispozițiile sentinței care au legătura cu problemele supuse arbitrajului pot fi disjuncte de cele care au legătura cu probleme care nu sunt supuse arbitrajului, primele pot fi recunoscute și executate; sau

d) ca constituirea tribunalului arbitral sau procedura de arbitraj nu a fost conformă cu convenția părților, sau, în lipsa de convenție, ca ea nu a fost conformă cu legea țării în care a avut loc arbitrajul; sau

e) ca sentința nu a devenit încă obligatorie pentru părți sau a fost anulată sau suspendată de o autoritate competentă a țării în care, sau după legea căreia, a fost dată sentința.

Recunoașterea și executarea unei sentințe arbitrale vor putea fi, de asemenea, refuzate dacă autoritatea competentă a țării în care se cere recunoașterea și executarea constată:

a) ca în conformitate cu legea acestei țări obiectul diferendului nu este susceptibil a fi reglementat pe calea arbitrajului; sau

b) ca recunoașterea sau executarea sentinței ar fi contrară ordinii publice a acestei țări.

Pârâta nu a invocat niciuna din aceste situații în apărarea sa.

Potrivit art.10 din Legea nr.105/1992 Dispozițiile prezentei legi sunt aplicabile în măsura în care convențiile internaționale la care România este parte nu stabilesc o altă reglementare. Prin urmare, nu sunt aplicabile în speță dispozițiile art. 174 din legea 105/1992 invocate de pârâtă, referitoare la executarea hotărârii străine.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel SC ...prin lichidator judiciar, solicitand modificarea hotararii în sensul respingerii actiunii de recunoastere a hotararii arbitrale.

În motivare, apelanta a invocat încălcarea art. 261 alin.1. pct. 5 Cod procedură civilă. Reclamanta nu a făcut dovada caracterului executoriu al hotărârii arbitrare, conform art. 174 (1) din Legea nr. 105/1992 raportat la Codul de procedură civilă franceză, respectiv la art.1477, potrivit cu care hotărârea arbitrală nu este susceptibilă de executare silită în lipsa unei proceduri exequatur similară cu aceea a investirii cu formulă executorie din România, prevedere similară cu art.368 din Codul de procedură civil română.

Instanța nu s-a pronunțat asupra lipsei urmării procedurii de exequatur, reglementată de art.1477 din Codul de procedură civilă francez, procedură în urma căreia hotărârea devenea executorie.

Apelanta invoca încălcarea și aplicarea greșită a art.10 din Legea nr.105/1992, aratand că aceste dispoziții nu contravin dispozițiilor din Convenția de la New York din 1958.

Este vorba deci de existența unei alte reglementări, în convențiile internaționale, cu privire la dobândirea caracterului executoriu al sentinței arbitrate.

Textul art. 5 alin.1 lit. e din Convenția de la New York nu reglementează modul de dobândire a caracterului executoriu al sentinței arbitrale ci doar spune că sentința arbitrală trebuie să fie obligatorie potrivit legii care a dat-o.

Nici regulile de arbitraj ale Camerei de Comerț nu reglementează modul în care o hotărâre arbitrală este executorie. La fel, ele vorbesc despre caracterul obligatoriu al hotărârii. În schimb, dobândirea acestui caracter este reglementat în art. 1447 din Codul de procedură civil francez,

În ce privește încălcarea și aplicarea greșită a art.174 din Legea nr. 105/1992, în art.5 alin. 2 lit. b din Convenția de la New York din 1958 se arată că: recunoașterea și executarea unei sentințe arbitrale poate fi refuzată dacă se constată că este contrară ordinei publice a țării în care se solicită recunoașterea și executarea.

Potrivit 174 din Legea nr. 105/1992 se cere ca hotărârea să fie executorie potrivit legii instanței care a pronunțat-o.

Ordinea publică din România cere deci să se facă dovada că ca sentința arbitrală este executorie, potrivit legii instanței care a pronunțat-o.

Legea română face astfel distincția între hotărâri definitive și hotărâri executorii și cere ca, deopotrivă, să fie îndeplinite aceste două condiții ale hotărârii.

La dosar reclamanta a depus un certificat, fila 123 voi. I, în care se precizează că hotărârea arbitrală este definitivă și obligatorie între părți.

Nicăieri în acest certificat nu se arată că sentința arbitrală este executorie, potrivit legii instanței care a pronunțat-o.

În drept au fost invocate prevederile art. 282 și urm. Cod procedura civilă.

Intimata a formulat intampinare, prin care a solicitat respingerea apelului în principal ca inadmisibil, iar în subsidiar ca nefondat, aratand ca cererea de recunoaștere și executare a hotararilor arbitrale străine se judeca cu respectarea prevederilor Regulamentului CE nr.44 din 22.12.2001.

Potrivit principiilor inscise în preambulul acestui act normativ comunitar, în vederea atingerii obiectivului liberei circulații a hotararilor în materie civilă și comercială și a administrării armonioase a justiției la nivel comunitar, regulamentul statuează recunoașterea de plin drept a hotararilor pronunțate într-un stat membru fără să fie necesară, cu excepția contestațiilor, recurgerea la o altă procedură și executarea silită rapidă și simplă a hotararilor pronunțate într-un stat membru în urma unor verificări pur formale ale documentelor furnizate.

Hotararea pronunțată la data de 31.03.2008 de Tribunalul Arbitrai constituit pe lângă Camera Internațională de Comerț-Curtea de Arbitraj ICC Paris se circumscrie celor definite prin Regulamentul nr.44/2001, fiind astfel aplicabile dispozițiile acestui act normativ comunitar.

Conform art. 44 din Regulament, pentru România, hotararea pronunțată cu privire la acțiunea reglementată de art. 43, poate face obiectul doar al caii de atac a contestației în anulare sau revizuirii menționate în Anexa IV.

Cererea formulată a avut în vedere dispozițiile art.10 din Legea nr.105/1992, potrivit cărora "Dispozițiile prezentei legi sunt aplicabile în

masura în care convențiile internaționale la care Romania este parte nu stabilesc o alta reglementare".

Fata de dispozițiile legale anterior mentionate, consideră că instanța de fond în mod corect și legal a făcut aplicabilitatea acestor dispoziții legale și a respins ca neintemeiate susținerile paratei, referitoare la presupusa incalcare a dispozițiilor art. 174 din Legea nr.105/1992.

Dispozițiile legal aplicabile sunt cele prevăzute de Convenția de la New York din 1958 pentru recunoașterea și executarea sentințelor arbitrale străine precum și Regulamentul CE nr.44/2001 modificat prin Regulamentul CE nr. 156/2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială.

Dispozițiile art.1477 din Codul de procedura civila francez nu sunt aplicabile spetei de fata și nu isi pot produce efecte.

Chiar daca s-ar aprecia ca în speța sunt aplicabile prevederile Legii nr.105/1992, sunt indeplinite și condițiile prevăzute de art. 173 pentru admiterea cererii de recunoaștere și încuviintare a executării silite

În drept au fost invocate prevederile art. 289 Cod procedura civila .

În apel a fost administrata proba cu inscrișuri.

Examinand cu precadere, conform art. 137 alin.1 Cod procedura civila exceptia inadmisibilitatii apelului, Curtea retine urmatoarele:

Intimata reclamanta a invocat inadmisibilitatea caii de atac fata de dispozitiile art. 43 și 44 din Regulamentul CE nr. 44/2001, potrivit carora caile de atac ce pot fi exercitate împotriva sentintei prin care se solutioneaza cererea de încuviintare a executarii silite a unei hotarari pronunțata de o instanța dintr-un stat membru sunt contestatia în anulare sau revizuirea.

Curtea retine ca Regulamentului (CE) nr. 44/2001 reglementează procedura de recunoaștere și de încuviințare a executării silite a hotărârilor judecătorești pronunțate într-un alt stat membru al Uniunii Europene.

Potrivit art. 32 din Regulament, prin „hotărâre” se înțelege o hotărâre pronunțată de o instanță dintr-un stat membru, indiferent de denumirea acesteia, cum ar fi decizie, sentință, ordonanță, mandat de executare, precum și stabilirea de către un greșier a cheltuielilor de judecată.

Conform dispozitiilor exprese din art. 1 alin.2 lit.d), din sfera de aplicare a Regulamentului sunt excluse hotararile arbitrale, instantele arbitrale nefiind considerate instante în sensul dreptului comunitar. În acest sens s-a pronunțat CEJ în cauza West Tankers.

În consecința, litigiu dintre parti este guvernat de dispozițiile Convenției de la New York , care nu pot fi coroborate cu prevederile art. 34-35 și 45 din Regulamentul (CE) al Consiliului nr. 44/2001.

Procedura de solutionare a cererii de recunoastere și incuviintare a executarii este supusa, asa cum prevede art. 3 din Convenția de la New York , dispozitiilor de drept comun ale legii romane, calea de atac împotriva sentintei pronuntate în prima instanta fiind apelul.

Pentru aceste considerente, Curtea urmand a respinge ca neintemeiata exceptia inadmisibilitatii caili de atac .

Analizand sentinta apelata în raport de motivele invocate, Curtea constata ca hotararea instantei de fond este temeinica și legala, apelul fiind nefondat.

Curtea constata ca hotararea primei instante cuprinde o motivare concisa și clara, considerentele retinand aspectele esentiale și relevante ale cauzei, raspunzand cu rigurozitate tuturor sustinerilor din cererea de chemare în judecata și apararilor invocate de apelanta, astfel incat primul motiv de apel este nefondat .

Instanta de fond a raspuns argumentului apelantului intemeiat pe dispozitiile art.174 din Legea nr. 105/1992, aratand ca în raport de art. 10 din aceeași lege, norma juridica invocata nu este aplicabila în litigiul dintre parti.

În ceea ce priveste cel de-al doilea motiv de apel, prin care se invoca aplicarea gresita a art. 10 din legea nr. 105/1992, Curtea retine ca norma juridica invocata prevede ca *dispozitiile legii sunt aplicabile în masura în care conventiile internationale la care Romania este parte nu stabilesc o alta reglementare.*

În baza principiului instituit de art. 10 din Legea nr. 105/1992, Conventia de la New York incheiata în 1958 și ratificata de Romania prin Decretul nr. 186/1961 este principala sursă de reglementare în materia recunoasterii și executarii sentintelor arbitrale date pe teritoriul unui alt stat, Legea nr. 105/1992 aplicandu-se în subsidiar.

În acest sens, potrivit art. 3 din Convenția de la New York statele contractante sunt obligate sa recunoasca autoritatea unei sentințe arbitrale și sa incuviinteze executarea acesteia, conform regulilor de procedură în vigoare pe teritoriul unde sentința este invocată, ceea ce inseamna ca Legea nr. 105/1992 este aplicabila numai în materie procedurala .

De asemenea, Conventia precizează că recunoașterea sau executarea sentințelor arbitrale în sistemul Convenției de la New York nu vor fi supuse unor condiții mult mai riguroase decât recunoașterea sau executarea sentințelor arbitrale naționale.

Fata de aceasta reglementare Legea nr. 105/1992 se poate aplica în ce privește condițiile de fond, numai dacă prevede condiții mai puțin riguroase decât cele din Convenția de la New York. Cum Legea nr. 105/1992

instituie condiții mai exigente, printre care și cerința invocată de apelantă - că sentința arbitrală să fie executorie înseamnă că rămâne aplicabilă numai în ce privește regulile de procedură.

Apelanta a invocat ca argument în susținerea teoriei privind aplicarea art. 174 din legea nr. 105/1992 dispozițiile art. 5 din Convenție, potrivit cărora recunoașterea și executarea unei sentințe arbitrale străine pe teritoriul unei țări pot fi refuzate dacă este contrară ordinii publice de drept internațional privat a țării în care se solicită .

Curtea constată că prin ordine publică de drept privat se înțelege principiile fundamentale de drept ale statului aplicabile în raporturile juridice de drept internațional privat. Or, condițiile pentru recunoașterea și încuviințarea executării hotărârilor străine nu se încadrează în sfera ordinii publice de drept internațional, așa cum reiese chiar din art. 10 din legea nr. 105/1992, ce consacră caracterul subsidiar al legii .

În consecință, Curtea reține că cerințele recunoașterii și încuviințării executării sentințelor arbitrale străine sunt expres și limitativ prevăzute de dispozițiile art. 5 din Convenția de la New York , nefiind aplicabilă norma înscrisă în art. 174 din legea nr. 105/1992.

Având în vedere cele expuse anterior, în sensul că executorialitatea hotărârii arbitrale nu reprezintă o cerință pentru recunoașterea și încuviințarea executării acesteia, Curtea nu va analiza cel de-al treilea motiv de apel invocat de apelanta parată, prin care se invocă gresită apreciere a probelor sub acest aspect.

Pentru considerentele expuse, Curtea în temeiul art. 296 Cod procedură civilă va respinge ca nefondat apelul declarat de apelanta SC ...AG.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge excepția inadmisibilității apelului ca neîntemeiată.

Respinge ca nefondat apelul declarat de apelantă – pârâtă ...**PRIN LICHIDATOR JUDICIAR** ..., cu sediul ales la împotriva sentinței civile nr. 742/20.02.2014, pronunțată de Tribunalul București, Secția a VI-a Civilă, în dosarul nr. 17628/3/2011, în contradictoriu cu intimata – reclamantă **AUTORITATEA PENTRU ADMINISTRAREA ACTIVELOR STATULUI**, cu sediul în București, Str. Cpt. Av. Alex. Șerbănescu nr. 50, sector 1.

Cu recurs.

Pronunțată în ședință publică azi 18.06.2014.